

Arrest

nr. 281 534 van 7 december 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 juli 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 juni 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 augustus 2022 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 277 498 van 16 september 2022.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 17 maart 2022 verzoek om internationale bescherming in. Uit het onderzoek van de vingerafdrukken bleek dat verzoekster op 6 september 2021 een visum type C voor Estland heeft verkregen. De Dienst Vreemdelingenzaken richtte op 12 april 2022 een overnameverzoek aan de autoriteiten van Estland. Op 4 mei 2022 verklaarde Estland zich akkoord met verzoeksters overname op grond van artikel 12.2 van de Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor

de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (verder: de Dublin III-Verordening).

1.2. Op 27 juni 2022 werd ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 26quater).

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten:

[...]

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Estland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw G., R., verder de betrokkene, die geboren is op 27.06.2002 en staatsburger van de Russische Federatie verklaart te zijn, diende zich op 17.03.2022 aan bij onze diensten waarbij betrokkene de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 17.03.2022 diende de betrokkene dit verzoek effectief in. De betrokkene legde daarbij volgend reisdocument voor: paspoort 661235891, afgegeven op 28.04.2021 door МБД 1558, Russische Federatie en geldig tot 28.04.2026.

Dactyloscopisch onderzoek leverde een treffer op, die door het Visum Information System conform artikel 21 van Verordening 767/208 werd verstrekt. Deze treffer toont aan dat de Estlandse autoriteiten in Sint-Petersburg aan de betrokkene op 06.09.2021 een visum verstrekten. Dit was een visum type C, geldig voor een verblijf van 90 dagen tussen 29.09.2021 en 28.03.2022. De betrokkene was op dat moment in bezit van een paspoort van de Russische Federatie met nummer 661235891, afgegeven op 28.04.2021 en geldig tot 28.04.2026.

Op 01.04.2022 werd de betrokkene bij onze diensten gehoord in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Hierin verklaarde betrokkene dat ze op 26.12.2021 vanuit Tomsk in de Russische Federatie met de bus (± 8-9 uur onderweg) naar een onbekend land reisde, om vervolgens via onbekende landen per vliegtuig en dan met de auto (± 4-5uur onderweg) naar België te reizen, waar ze aankwam op 28.12.2021.

De betrokkene verklaarde verder ongehuwd te zijn, geen kinderen te hebben en geen familie- of gezinsleden te hebben in België of een andere EU-lidstaat. Betrokkene gaf wel aan in België te verblijven bij haar partner T., A., die een verblijfsvergunning zou hebben en in Diepenbeek verblijft. Volgens betrokkene kende ze haar vriend al 3 jaar online, zijn ze na ± 1 jaar online contact een relatie begonnen en waren ze online dagelijks meermaals in contact. Betrokkene verklaarde verder dat ze haar partner pas voor het eerst in persoon zag toen ze aankwam in België op 28.12.2021.

Tijdens het persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) betrokkene besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of betrokkene met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens betrokkene verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat haar vriend haar had voorgesteld om naar België te komen. De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Estland omdat haar partner in België verblijft, en verder omdat ze niet wist dat ze een visum voor Estland in haar paspoort had en alles geregeld was door een vriend van haar vader, genaamd G. S..

Op 12.04.2022 werd voor de betrokkene een overnameverzoek gericht aan de autoriteiten van Estland. Op 04.05.2022 volgde een akkoord voor overname van Estland op grond van artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat betrokkene door een overdracht aan Estland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hoewel zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Estland, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, mag dit er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. Het komt betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat Estland, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Estland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Estland, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van Estland de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Estland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelde tijdens haar persoonlijk onderhoud op 01.04.2022 bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Estland omdat haar partner in België verblijft. Hieromtrent merken we op dat artikel 2, g) van Verordening 604/2013 een gezinslid omschrijft als : "...de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van het diens recht met betrekking tot onderdanen van derde landen;". Voorts bepaalt artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 onder welke voorwaarden iemand als familielid van de burger van de Unie kan worden beschouwd, inzonderheid de 'partner'. In artikel 40bis, §2, 2°, a) wordt onder meer bepaald dat sprake moet zijn van een geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond, indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond, ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen, ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben. De betrokkene verklaarde dat ze haar partner al 3 jaar online kende en dat ze hem pas voor het eerst in persoon zag toen ze aankwam in België op 28.12.2021. Op grond van deze vaststellingen én de bovenvermelde wettelijke bepalingen besluiten we dat in dit geval niet kan worden gesproken van een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie overeenkomstig Verordening 604/2013 en de wet van 15.12.1980. Dit betekent dat een overdracht van de betrokkene aan de Estlandse instanties geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) inhoudt.

De betrokkenen uitte verder tijdens haar persoonlijk onderhoud bezwaar tegen een overdracht aan Estland omdat ze niet wist dat ze een visum voor Estland in haar paspoort had en dat alles geregeld was door een vriend van haar vader, genaamd G. S.. Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat een controle van de vingerafdrukken van betrokkene in de Europese visadatabank aantoont dat de vingerafdrukken van betrokkene in het kader van een visumaanvraag werden genomen op de Estlandse diplomatieke post in Sint-Petersburg, Russische Federatie en dat de Estlandse autoriteiten op 06.09.2021 een visum type C aan betrokkene hebben afgeleverd, geldig voor meerdere binnenkomsten en een verblijf van 90 dagen in de periode van 29.09.2021 tot 28.03.2022, afgeleverd in paspoort 661235891 op naam van G. R., geboren op 27.06.2002.

Wat betreft het resultaat van het visuminformatiesysteem (verder: VIS), dient te worden opgemerkt dat het VIS is uitgewerkt in Verordening (EG) nr. 767/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 09.07.2008 betreffende het VIS en de uitwisseling tussen de Lidstaten van gegevens op het gebied van visa voor kort verblijf (verder: VIS-Verordening). Er dient op gewezen te worden dat één van de doelstellingen van het VIS is om bij te dragen tot de identificatie van personen die niet of niet meer voldoen aan de voorwaarden voor binnenkomst, verblijf of vestiging op het grondgebied van de Lidstaten zoals bepaald in art. 2.a van de VIS-Verordening. Teneinde een betrouwbare verificatie en identificatie van visumaanvragers mogelijk te maken, moeten biometrische gegevens in het VIS verwerkt worden. Daarenboven bepaald Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode onder meer dat de aanvrager in persoon dient te verschijnen, een reisdocument dient voor te leggen, de afname van de vingerafdrukken dient toe te staan bij de eerste aanvraag en dat de aanvrager de nodige documenten dient voor te leggen om het doel van de reis te staven, zijn voornemen om het grondgebied te verlaten voor het verstrijking van de geldigheid van het visum en zijn bestaansmiddelen te staven.

De controle van de vingerafdrukken van betrokkene in het VIS toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene overeenstemmen met die van G. R., geboren op 27.06.2002 te Tomsk, Russische Federatie en van Russische nationaliteit en in het bezit van een reisdocument uitgegeven op 28.04.2021 met nummer 661235891 en geldig tot 28.04.2026. Uit het VIS blijkt dat deze persoon een visum voor Estland heeft aangevraagd bij de Estlandse diplomatieke vertegenwoordiging in Sint-Petersburg, Russische Federatie, alsook dat de Estlandse autoriteiten aan betrokkene een Estlands visum type C hebben afgeleverd, geldig voor meerdere binnenkomsten en een verblijf van 90 dagen in de periode van 29.09.2021 tot 28.03.2022. Bijgevolg werd bij de afgifte van het visum door de Estlandse autoriteiten het paspoort grondig op zijn echtheid gecontroleerd en werd bij de afgifte van het visum eveneens rekening gehouden met de andere documenten die betrokkene diende bij te brengen bij haar visumaanvraag, zoals het voornemen om terug te keren naar de Russische Federatie. Aangezien Verordening (EG) nr. 810/2009 bepaald dat de aanvrager van een Schengenvisum zich in persoon dient aan te bieden en de afname van de vingerafdrukken dient toe te staan bij de eerste aanvraag en dat men in het bezit dient te zijn van een geldig reisdocument, kunnen de verklaringen van betrokkene dat ze niet wist dat ze een visum voor Estland in haar paspoort had en dat een vriend van haar vader, genaamd G., S., alles had geregeld, niet als aannemelijk beschouwd worden. Uit het geheel van verklaringen van betrokkene blijkt dat betrokkene bewust informatie heeft trachten achter te houden ten opzichte van de autoriteiten die haar verzoek om internationale bescherming hebben geregistreerd. Deze door betrokkene tentoongespreide houding gaat echter regelrecht in tegen de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om mee te werken aan haar eigen procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en om de autoriteiten die haar verzoek om internationale bescherming registreren van in het begin van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en zonder verwijl voorziet van correcte en coherente informatie zoals omschreven in punt 205 van het "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status" (205 van het "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" UNHCR, Genève, January 1992, p. 48-49). Deze door betrokkene tentoongespreide houding tijdens haar persoonlijk onderhoud op 01.04.2022 op de Dienst Vreemdelingenzaken getuigt van weinig respect ten opzichte van de autoriteit die haar verzoek om internationale bescherming registreert en getuigt van weinig interesse in deze procedure en het belang ervan voor haarzelf.

Zoals reeds vermeld stemden de Estlandse autoriteiten op 04.05.2022 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van 12(2) van Verordening 604/2013. Dit artikel stelt: "Wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, tenzij dit visum namens een andere lidstaat is afgegeven op grond van een vertegenwoordigingsregeling als bedoeld in artikel 8 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (1). In dat geval is de vertegenwoordigde lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming."

Middels het akkoord van 04.05.2022 hebben de Estlandse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Estland. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Estland een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen. De Estlandse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Estland in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Estlandse autoriteiten zullen tenminste 3 werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Estland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Estland het beginsel van nonrefoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Estland onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Estlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Het landenrapport van Amnesty International vermeldt dat de Estlandse regering in mei 2017 een ontwerp van wijziging aan de wetgeving inzake asiel voorstelde. Zo voorzag het ontwerp een uitbreiding van

uitzonderingen waaronder verwijdering mogelijk zou zijn in gevallen van veroordelingen voor een bepaald aantal misdrijven. Het UNHCR uitte bezorgdheid hierover en drong aan op een verdere verduidelijking van onder meer de term “gevaar voor de Estlandse gemeenschap”. (Amnesty International, “Report 2017/18. The State of the World’s Human Rights”, 2018, pagina 161; een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Amnesty International plaatst kritische bemerkingen bij bepaalde aspecten van het Estlandse beleid inzake asiel en internationale bescherming maar niet in die mate dat het aanleiding biedt te besluiten dat personen die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Estland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Estland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud van 01.04.2022 geen problemen te hebben betreffende haar gezondheidstoestand. Verder merken we op dat tot op heden door betrokkene geen medische attesten of andere documenten betreffende haar fysieke gezondheidstoestand werden aangebracht. Aldus werden er in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Estland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Estland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Estland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Tot slot maakt betrokkene tijdens haar persoonlijk onderhoud geen gewag van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Estland die door de betrokkene als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens de betrokkene wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Estland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Estlandse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Estlandse instanties.

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid
Brussel, 27.06.2022”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“2.1. Eerste middel:

- Schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 3 en 8 EVRM - Schending art. 51/5 Vw van de Vreemdelingenwet juncto art. 3 en 8 EVRM - Schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) - Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht

Sinds het fameuze Cassatiearrest Le Ski van 27 mei 1971 is er weinig discussie dat internationale verdragen (met directe werking) voorrang hebben op normen van Belgisch intern recht: "Overwegende dat wanneer het conflict bestaat tussen een landsrechtelijke norm en een internationaalrechtelijke norm die rechtstreekse gevolgen heeft in de interne rechtsorde, de door het verdrag bepaalde regel moet voorgaan; dat deze voorrang volgt uit de aard zelfs van het bij verdrag bepaald internationaal recht". Deze voorrang van het internationaal verdragsrecht boven het Belgisch intern recht werd sinds lang bevestigd door de Raad van State² en door het Arbitragehof.

Art. 3. (Verbod van foltering) Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

DVZ neemt geen inhoudelijk interview meer af over de asielmotieven van de vreemdeling, en neemt ook geen beslissingen meer.

Hierop zijn drie belangrijke uitzonderingen, namelijk de beslissingen inzake Dublinonderzoek (art. 51/5 Vw).

DVZ blijft ter zake verantwoordelijk voor het Dublin-onderzoek. De criteria die bepalen welke staat bevoegd is voor de asielaanvraag.

Verzoekster moet constateren dat verwerende partij géén inhoudelijk interview heeft afgenomen van verzoekster.

Verzoekster heeft bij verwerende partij aangekaart dat haar partner in België woonachtig is te weten De heer T. A. (NN: ...), Staatloos, geboren te Parakiar (Sovjetrepubliek Armenië) op 07.07.1995, wonende te 3590 DIEPENBEEK, H. x. Dat zij daadwerkelijk met hem samenwoont en eerstdaags in het huwelijk zal treden met haar partner.

Dat er recentelijk zware vijandelijkheden plaatsvinden vanwege Rusland t.a.v. de Baltische staten en dat verzoekster wegens de heersende discriminatie jegens Russische Staatsburgers geen adequate behandeling van haar VIB zal genieten in Estland.

Om van een schending van art. 8 van het EVRM te kunnen spreken moet er sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v.V., nr. 11.801, 27.05.208).

De relatie tussen verzoekers met haar partner die volkomen legaal in het Rijk vertoeft, valt aldus automatisch onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.

"Uit voornoemd motief blijkt dat verweerder een aanzet geeft tot een onderzoek of verzoeker een beschermenswaardige relatie heeft, maar niet verder komt tot een algemene theorievorming over het begrip 'gezinsleven'. Het motief bevat geen besluit aangaande de toepassing van artikel 8 EVRM, in het bijzonder de concrete beoordeling van het al dan niet beschermenswaardige karakter van de feitelijke samen-woonst. De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissingen is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij op het eerste gezicht geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, wordt op het eerste gezicht een schending van deze RvV 204 231 -Pagina 7, bepaling eveneens aannemelijk gemaakt (EHRM11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). "

Verzoekers beroepen zich derhalve op art. 3 en 8 van het EVRM, dat een absolute bescherming biedt, zodat schendingen ervan steeds verboden zijn.

De bestreden motivering komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht aangezien de vrees voor vervolging in hoofde van verzoekers gelet op de huidige situatie in Rusland en deze voldoende ernstig zijn om een terugkeer naar dit land herkomst uit te sluiten is, aangezien aldaar hun leven en fysieke integriteit ernstig gevaar zal lopen en verzoekers niet de nodige waarborgen kunnen worden geboden dat hun asielaanvraag op basis van nieuwe elementen in Estland aan een ernstige onderzoek zal worden onderworpen.

Er werd derhalve door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

Er kan in casu worden geconcludeerd dat verzoekster haar vrees voor vervolging of op risico op ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt, en zulks met alle middelen die hij in casu naar voren heeft gebracht.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 - 1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn."

2.2. Na een duiding van de aangevoerde rechtsregels betoogt verzoekster *in concreto* dat de verwerende partij geen inhoudelijk interview heeft afgenomen van verzoekster. Zij wijst er op dat zij een relatie heeft met T.A., die staatloos is en beschikt over een verblijfsrecht van onbepaalde duur. Daarnaast betoogt zij dat zij als Russische staatsburger niet kan rekenen op een adequate behandeling van haar asielaanvraag in Estland.

Bij de toetsing van het gezinsleven steunt de Raad op de criteria zoals uitgewerkt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 van het EVRM. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoekster op 17 maart 2022 voor het eerst haar aanwezigheid in België kenbaar heeft gemaakt, toen ze een verzoek om internationale bescherming indiende. Zij was daarbij in het bezit van een Russisch paspoort afgegeven op 28 april 2021 en van een visum type C afgegeven door Estland en dat geldig was van 29 september 2021 tot 28 maart 2022. Aldus staat buiten betwisting dat verzoeksters aanwezigheid in België van recente datum is en dat ze nooit eerder tot een verblijf werd gemachtigd of toegestaan. In een situatie van eerste toelating, zoals hier het geval is, oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijk element in deze afweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dat gezinsleven in het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108 en de daar opgesomde rechtspraak).

De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot verzoeksters gezinsleven het volgende:

"De betrokkene stelde tijdens haar persoonlijk onderhoud op 01.04.2022 bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Estland omdat haar partner in België verblijft. Hieromtrent merken we op dat artikel 2, g) van Verordening 604/2013 een gezinslid omschrijft als : "...de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van het diens recht met betrekking tot onderdanen van derde landen;". Voorts bepaalt artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 onder welke voorwaarden iemand als familielid van de burger van de Unie kan worden beschouwd, inzonderheid de 'partner'. In artikel 40bis, §2, 2°, a) wordt onder meer bepaald dat sprake moet zijn van een geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond, indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond, ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen, ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben. De betrokkene verklaarde dat ze haar partner al 3 jaar online kende en dat ze hem pas voor het eerst in persoon zag toen ze aankwam in België op 28.12.2021. Op grond van deze vaststellingen én de bovenvermelde wettelijke bepalingen besluiten we dat in dit geval niet kan worden gesproken van een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie overeenkomstig Verordening 604/2013 en de wet van 15.12.1980. Dit betekent dat een overdracht van de betrokkene aan de Estlandse instanties geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) inhoudt."

Na de verzoekster in dit verband te hebben gehoord, motiveert de verwerende partij aldus dat het stabiel en duurzaam karakter van verzoeksters relatie niet is aangetoond, zodat er geen reden was om het beschermingsverzoek alsnog door België te laten behandelen, in toepassing van de humanitaire clausule van artikel 17 van de Dublin III-Verordening.

Waar verzoekster aanvoert dat zij als Russische staatsburger minder kans zou hebben om internationale bescherming te verkrijgen in Estland, beperkt zij zich tot een algemene bewering. Zij maakt daarmee niet aannemelijk dat de procedure voor internationale bescherming in Estland, die aan dezelfde Unierechtelijke regelgeving is onderworpen als in België, fundamentele tekortkomingen zou vertonen. Tot slot merkt de Raad op dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de scheiding van het gezin definitief zou zijn, en dat verzoekster niet aantoonde dat zij geen verzoek om gezinshereniging zou kunnen indienen.

Het middel is niet gegrond.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT